

Arrest

nr. 176 935 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2014 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 november 1954.

Op 20 augustus 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenote, die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 8 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Op 21 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 28 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 28 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(x) De/Het Consulaat-Generaal van België te KANTON

(...)

heeft/hebben

(x) uw visumaanvraag onderzocht

(...)

(x) Het visum is geweigerd

(...)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. (x) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

(...)

9. (x) uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

• Andere:

Twijfels over het werkelijke doel van de reis.

De gevraagde duur van de aanvraag (90 dagen) komt niet overeen met de vliegtuigreservatie (70 dagen).

Betrokkene werd reeds een visum gezinshereniging met zijn echtgenote geweigerd. Betrokkene vraagt nu een visum kort verblijf aan; sterk verhoogd risico op vestiging bij de echtgenote in België.

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

• Andere

De echtgenote en dochter van betrokkene wonen in België. Betrokkene kreeg eerder een weigering voor zijn aanvraag gezinshereniging. Betrokkene levert geen voldoende waarborgen die de terugkeer naar zijn land van origine garanderen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 32 van de verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een

gemeenschappelijke visumcode (hierna: de visumcode), van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht. De verzoekende partij stelt eveneens dat er rekening gehouden dient te worden met alle gegevens die voorliggen.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

“Doordat de Minister van Binnenlandse zaken oordeelde dat :

- *Er twijfel bestaat over het werkelijke doel van de reis*
- *Uit het voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld;*

Terwijl :

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 32 van de verordening stelt dat een visum mag worden geweigerd, indien het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet worden aangetoond.

Dit toont verzoeker weldegelijk aan, hij wenst bij zijn dochter / kleinkinderen te zijn. Dit wordt niet betwist door de minister en wordt ook opgenomen in de beslissing.

Het klopt dus niet te verwijzen naar artikel 32 van de verordening daar het doel van het visum duidelijk is : het bezoeken van zijn familie.

Waar de Minister wel aan twijfelt, is of verzoeker uiteindelijk geen machtiging tot lang verblijf wenst te verzoeken, terwijl hij nu slechts een kort verblijf nastreeft.

Mocht dit al de bedoeling zijn van verzoeker, quod non, dan dient de minister duidelijk de norm aan te duiden die verzoeker zou overtreden, en dit is alleszins niet artikel 32 van de Verordening.

De motivatie om het verzoek tot een visum te weigeren, is dan ook behept met een nietigheid, daar zowel de formele als materiële motivering wordt geschonden. De Minister dient te verwijzen naar een artikel dat verzoeker eventueel zou schenden, doch niet naar artikel 32 van de verordening, zodat verzoeker zicht terdege kan verweren tegen de beslissing van de minister; nu fietst hij immers in het donker.

2.

De Raad van State omschrijft het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, als volgt : “soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”,

Dit principe wordt door de Minister geschonden;

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch in de Verordening, dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Zo zij er twee voorwaarden vooraleer het hoorrecht toepasselijk is ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

In casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan : de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker en bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op de eigen en persoonlijke situatie.

Het is bovendien geen beslissing die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet.

Het beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat de burger gehoord dient te worden is daarenboven niet afhankelijk van het legaal verblijf van verzoeker; het principe garandeert dat de betrokkenen de mogelijkheid wordt geboden om zijn visie betreffende de beslissing te laten kennen, alsook de motieven die de overheid zouden ertoe doen leiden deze of gene beslissing te nemen.

In casu had de Minister aan verzoeker de mogelijkheid moeten bieden om extra informatie te verschaffen; zo had hij aan verzoeker de mogelijkheid kunne bieden aan te tonen dat hij in China over voldoende belangen beschikt om te wonen; Verzoeker is immers eigenaar van een appartementsgebouw dat hij verhuurt en heeft een inkomen.

Deze informatie had verzoeker kunnen verstrekken, indien de Minister twijfelde over de wil om terug te keren naar China;

Het hoorrecht houdt immers in dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Bovendien dient de betrokkene expliciet te worden uitgenodigd om zijn zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Daarenboven is geen enkele uitsluitingsgrond op verzoeker van toepassing. Zo was de beslissing niet urgent, verzoeker was perfect in de mogelijkheid om gehoord worden; de Minister was/is op de hoogte van zijn huidige verblijfplaats. De beslissing was evenmin evident en een logisch gevolg van het toepassen van de wet; ze behelsde een diepgaande interpretatie en een diepgaande evaluatie, van verzoekers toestand.

Zodoende was er voor de Minister geen enkel beletsel om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Bovendien vormt een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

3.

De Minister betoogt dat de gevraagde duur van 90 dagen niet overeenkomt met de vliegtuigreservatie (70 dagen).

Dit is louter om financiële redenen; verzoeker kreeg rabat bij een dergelijke boeking, enig andere reden hierachter zoeken is niet nodig. Bovendien verzocht verzoeker, om praktische redenen de maximumduur voor een kort verblijf, teneinde enige marge te hebben betreffende de heen en terugvlucht.

Ook dit argument had makkelijk aan de Minister kunnen worden overlegd, indien aan verzoeker de mogelijkheid was geboden, al was het maar schriftelijk, om antwoord te bieden op de verzuchtingen van de Minister.

Alleszins getuigt dit argument eerder van het zwakgebod in de motivatie van de weigering, daar dit inhoudelijk eigenlijk volstreekte nonsens is.

De beslissing en de totstandkoming ervan zijn dan ook behept met een nietigheid, daar zelfs de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

4.

Verzoekers familie heeft een garantieverbintenis aangegaan; ze verbindt zich ertoe de kosten op zich te nemen gedurende een periode van 2 jaar ten aanzien van het en OCMW en de Belgische staat. De garant verbindt zich voor alle kosten van verblijf, gezondheidszorgen en repatriëring.

Waarom dient deze tenlasteneming, als de Minister ze toch naast zich neerlegt?

Mocht verzoeker dan ook niet terugkeren, zal de overheid alle kosten van repatriëring en desgevallend van geneeskundige zorgen, kunnen verhalen op zijn familie."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing zijn de juridische en de feitelijke overwegingen te lezen. Zo is de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 32 van de visumcode daar het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende zijn aangetoond en omdat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld. Dit wordt verder gemotiveerd door te stellen dat er twijfels bestaan omtrent het werkelijke doel van de reis van de verzoekende partij. Zo wordt er gewezen op het feit dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend voor een visum van 90 dagen, terwijl de periode tussen de gereserveerde vluchten maar 70 dagen bedraagt. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat de verzoekende partij reeds een visum gezinshereniging werd geweigerd. Er bestaat daarom een sterk verhoogd risico op vestiging bij haar echtgenote in België. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de echtgenote en de dochter van de verzoekende partij in België wonen. De conclusie is dat de verzoekende partij geen voldoende waarborgen levert die de terugkeer naar haar land van origine waarborgen.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet genomen kan worden op grond van artikel 32 van de visumcode. Zij stelt dat het doel en de omstandigheden van haar verblijf duidelijk zijn, en dat indien de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij een visum lang verblijf beoogt, dat zij dan moet aanduiden aan welke bepaling de verzoekende partij niet voldoet om een visum lang verblijf te krijgen. De verzoekende partij stelt echter zelf in haar verzoekschrift dat zij een visum kort verblijf wenst te bekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet dan ook niet in waarom een andere rechtsgrond dan artikel 32 van de visumcode vermeld dient te worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering in de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 32, 1, van de visumcode, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing en de verzoekende partij ook de schending van dit artikel opwerpt. Artikel 32, 1, van de visumcode, waarop de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Uit deze bepaling volgt dat de verwerende partij op grond van de verschillende voormelde redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, zoals vermeld onder artikel 32, 1, van de visumcode, hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende gemotiveerd is en de overige weigeringsgronden als overtoollig moeten worden beschouwd.

De Raad wijst er op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf beschikt over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, 4, en 32, 1, van de visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager(s) kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, *Koushkaki*, pt. 63).

De verzoekende partij betoogt dat het doel en de omstandigheden van haar verblijf wel aangetoond worden. Zij wil namelijk haar familie in België bezoeken. De verzoekende partij stelt ook dat zij om een visum met een duur van 90 dagen heeft gevraagd om toch enige marge te hebben betreffende de vluchten. Zij stelt bovendien dat het voor haar niet financieel mogelijk was om vluchten te boeken die georganiseerd werden in een periode langer dan 70 dagen. De verzoekende partij wijst ook op het feit dat haar dochter en schoonzoon beiden een verbintenis tot tenlasteneming zijn aangegaan en zich garant hebben gesteld voor de verzoekende partij. Zij stelt dat de verwerende partij deze verbintenissen snel naast zich neerlegt.

In artikel 14 van de visumcode en bijlage II van de visumcode wordt er weergegeven welke verschillende documenten de vreemdeling dient neer te leggen opdat de voorwaarden om een visum af te geven getoetst kunnen worden.

Artikel 14 van de visumcode luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;
b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;
b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;
c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;
d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;
e) het verblijfsadres;
f) de duur en het doel van het verblijf;
g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...).”

De bijlage II, waarnaar in artikel 14.3 van de visumcode verwezen wordt, luidt als volgt:

“BIJLAGE II

Niet-limitatieve lijst van bewijsstukken

De in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, kunnen onder meer zijn:

DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT

[...]

3. voor reizen in het kader van toerisme of met een privékarakter:

a) documenten met betrekking tot huisvesting:
— een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;
— een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt;

b) documenten met betrekking tot de reisroute:
— bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;
— in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;

[...]

B. DOCUMENTEN AAN DE HAND WAARVAN HET VOORNEMEN VAN DE AANVRAGER OM HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN TE VERLATEN KAN WORDEN GETOETST

1. reservering van een retour- of rondreisticket;
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”

Bij haar aanvraag van 21 augustus 2014 legde de verzoekende partij de volgende documenten voor:

- Uitnodigingsbrief van de dochter van de verzoekende partij *d.d.* 13 juni 2014;
- Identieke uitnodigingsbrief van de schoonzoon van de verzoekende partij *d.d.* 13 juni 2014;
- Verklaring van vaderschap door de verzoekende partij bij een notaris *d.d.* 7 mei 2014;
- Kopie kredietkaart;
- Rekeningafschriften;
- Verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) *d.d.* 27 juni 2014 waarbij de dochter van de verzoekende partij zich garant stelt voor de verzoekende partij;
- Verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) *d.d.* 27 juni 2014 waarbij de schoonzoon van de verzoekende partij zich garant stelt voor de verzoekende partij;
- Loonbrieven van de dochter van de verzoekende partij als zaakvoerder voor de maanden januari, februari, maart, april, mei en juli van het jaar 2014 ten bedrage van 1704,12 euro;
- Loonbrief van de schoonzoon van de verzoekende partij als zaakvoerder voor april 2014 ten bedrage van 965,07 euro;
- Loonbrief van de schoonzoon van de verzoekende partij als zaakvoerder voor mei 2014 ten bedrage van 1335,80 euro;
- Loonbrief van de schoonzoon van de verzoekende partij als zaakvoerder voor juni 2014 ten bedrage van 1336,80 euro;
- Samenstelling van gezin van de dochter van de verzoekende partij *d.d.* 27 juni 2014;
- Getuigschrift van woonst van de dochter van de verzoekende partij *d.d.* 27 juni 2014;
- Getuigschrift van woonst van de schoonzoon van de verzoekende partij *d.d.* 27 juni 2014;
- Geboortecertificaat van de verzoekende partij *d.d.* 23 april 2012;
- Verklaring van de verzoekende partij bij een notaris inzake een blanco strafblad *d.d.* 7 augustus 2014;
- Notarisattest van een aankoop van een onroerend goed door de dochter van de verzoekende partij *d.d.* 26 juni 2014;
- Paspoort van de verzoekende partij.

In casu steunt de bestreden beslissing op 2 draagkrachtige motieven, met name enerzijds dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende aangetoond zijn en anderzijds dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld.

Uit de visumcode blijkt dat het voornemen van de aanvragers om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum onder meer getoetst wordt aan: reservering van een retour- of rondresticket; bewijs van financiële middelen in het land van verblijf; bewijs van een dienstverband: bankafschriften; eigendomsbewijzen van onroerend goed en bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden, beroepssituatie.

Alhoewel de verzoekende partij een retourticket voorgelegd heeft, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de termijn van het visum niet kan worden vastgesteld, daar de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen stukken heeft voorgelegd die haar integratie in China aantoonen of een bewijs van financiële middelen, waarover ze in China beschikt. *In casu* is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij meer dan een retourticket verwacht nu haar aanvraag voor een visum gezinshereniging op 8 januari 2013 geweigerd werd. De verzoekende partij betoogt dat ze een verbintenis tot tenlasteneming neergelegd heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat de verbintenis tot tenlasteneming overeenkomstig artikel 3bis van de Vreemdelingenwet in de eerste plaats bedoeld is om te voldoen aan de voorwaarde van het hebben van voldoende bestaansmiddelen. Dit wordt *in casu* niet betwist door de verwerende partij. De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet zonder meer beroepen op de verbintenis tot tenlasteneming om haar voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het einde van haar visum te staven, nu ze geen andere stukken bijgebracht heeft met betrekking tot haar situatie in China, zoals weergegeven in de visumcode. Het motief van de bestreden beslissing, dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum is, is op zich voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te staven.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij dus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden

beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 32 van de visumcode wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.2. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft de weigering tot afgifte van een visum kort verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. een visum kort verblijf – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar alle documenten die werden neergelegd in het kader van haar visumaanvraag. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (*cf.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij meent dat het bestuur bijkomende inlichtingen had moeten vragen. Het feit dat de verzoekende partij nalaat om alle nuttige documenten neer te leggen, kan niet aan de verwerende partij worden verweten. Een schending van de hoorplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.3. Wat betreft de nog aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling, zodat niet kan besloten worden tot een schending van het proportionaliteitsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel. Het middel is, in de aangegeven mate, ongegrond.

2.1.2.4. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS